

Naši milí, tak máme za sebou 8 měsíců cestování a 50.000km a můžeme konstatovat že jsme v polovině našeho výletu, takže je nadmíru jasné že nebudeme doma ani na vánoce, takže kdyby jste nám chtěli udělat něčím malinkým a lehkým radost, nechte to v Mexikánu :o) sestra nám cca za dva týdny bude posílat asi dvacetikilový balík s vánočním cukrovím :o) a dalšíma nezbytnostma. Takže všem přejeme příjemné prožití Vánočních svátků a Šťastný nový rok. Terka a Marek

<http://www.afrikaonline.cz/view.php?cisloclanku=2009051301>

DNES JE TO PŘESNĚ PŮL ROKU CO JSME SE DALI NA CESTU!

Zcela vyčerpaní po nošení tuny a půl věci do pokoje jsme padli jak podřátý a jen líně využívali uzavřený a nikým nerušený prostor k věcem, o kterých se psát asi nemá tak nahlas.

V sedm ráno jsme dorazili k svářečově dílně přesně jak bylo dohodnuto. Najeli jsme s Jahůdkou na zvedák, pohodlně se usadili do autosedačky, která sloužila jako křeslo pro hosty a začali jsme dělat to co dělá většina afričanů, tedy čučet na hrstku pracujících. Z Jahůdky začali sundavat pružiny, nevydržel sem a musel sem jim pomoci, protože to asi v životě nedělali a šéf někde lítal po dílně, aby jim to vysvětlil. Po dvou hodinách sundali šikovní kluci pružiny (já nezkušený, začínající mechanik to zvládnou za 15min, se musím pochvalit). Pak začalo hydraulické ohýbání držáku na pružiny do původní polohy. Příprava

přípravků a všeho. Kolem oběda byl trochu rozruch protože asi dvacet minut majitel lítal po dílně, byl rudý vzteky a vyskakoval do výšky co to šlo, nachvilku jsem si myslel že budeme světkové vraždy, to vše jen kvůli takové prkotině, že mu prý už po několikáté jeho zaměstnanci ukradli všechny elektrody (věc potřebná ke sváření elektrickým proudem, bez níž se svářet nedá) musel odjet pro nové. Po odjezdu jsme opět sledovali partičku černochoů jak se mu neomaleně vysmívá.

Další pro nás zajímavostí v této dílně byl šéfův asi dvaadvacetiletý syn, který byl slepý a zapojený do pracovního kolektivu, dělal telefonické objednávky, sem tam s pomocí jiného kolegy přiděloval nebo odděloval jednodušší věci z auta či na auto. Sledovali jsme ho jak si každé auto podrobně "prohlížel" po hmatu, z Jahůdky byl vyvedený trochu z míry a musel mu kolega asi půl hodiny popisovat každou část u které zrovna stál kterou po hmatu jen tak nepoznal.

V pozdním odpoledni nás odvezl majitel zpět do bekáče, ještě před odjezdem jsme se dohodli na tom co všechno bych rád aby zavařili, prostě taková rekapitulace pro sychr. Jahůdka měla být k vyzvednutí ve středu kolem poledního, ale že se můžem klidně přijít podívat zítra jak pokračují.

Jedinou další zajímavostí bylo že se Terka seznámila v bekáči s postarším mužem z Mali, taková zářící a čistá dušička, jako každý správný muslim se pětkrát denně modlil a o to víc byl pro Terku zajímavější pro pokec když zjistila že tu v Namíbii je obchodně a obchoduje s drahými kameny.

16.6. neděle

Relaxační a studijní dopoledne, po o jsme si objednali taxi a jeli jsme se podívat za Jahůdkou. K našemu překvapení už stála "na svejch" vedle zvedáku, umytá, nablejskaná. Přítomen byl bohužel šéfův slepý syn a dva černí dělníci. Obkoukl jsem auto a dost věcí nebylo zavařeno tak jak jsme se dohodli. S mou lámanou angličtinou sem se snažil popsat slepému klučinovi kde na zahrádce bychom to potřebovali ještě zavařit, nakonec sem ho vzal za ruku a jeho prst připlácl na prasklinu.

Po chvilce přijel šéf, ani nepozdravil, jen rozzuřeně řekl, že na to zapomněl, dohnal k Jahůdce svářeče pláclí na střechu karton a svařovali. Zas tak dokonale, ale vše nezakryli, protože jak jsme za dva dny zjistili na předním skle vzniklo nepočítaně teček od lítajících rozhavených oděrků. Nepříjemné bylo dohadování, kdy jsme se vyptávali proč nezavařil to co jsme chtěli aby zavařil, on na to že by to bylo zbytečné, že to není nosné, že to vydrží a tak. Neměli jsme ani sílu ani chuť dohadovat a přesvědčovat aby udělal to na čem jsme se dohodli. Dle vyhýbavého pohledu pana majitele, který neměl ani tu sílu se nám podívat do očí jsme věděli, že něco z jeho strany není v pořádku, strašilo nás co to může být, ale odpustili jsme mu. Opravdu rozmrzelí jsme odjížděli a radili se co bude dál, zda najdeme nějakého černocho co nebude dělat chytrého a udělá co my chceme, nebo počkáme až to někde rupne. Necháme to a uvidíme, znělo rozhodnutí. Dojeli jsme do Bekáče a pomalu začali věci třídit a nosit zpět do auta. Všechny věci podstoupily těžké zkoušky a to zda je opravdu potřebujem či nikoli. Malá odbočka: před odjezdem jsme se nechali inspirovat několika cestovateli, několika stránkami a několika setkáními abychom získali co nejvíce informací co si vzít sebou a co ne. Už teď víme že skoro polovina věcí byla a je zbytečná a že v autě zabírá místo a díky nimž vážíme o dost víc, ale je to zkušenost, zkušenost k nezaplacení. Konec objížky.

Sítem neprošli věci né příliš drahé a zbytečné, zaplnili skoro celý 120ti litrový pytel a vážily dobrých padesát šedesát kilo. Jahůdka si určitě oddychne, teď se určitě dostanem pod tři a půl tuny.

Večer jsme se seznámili s Jimmym, dojel sem do bekáče z Anglie stopem, sem tam jel vlakem, sem tam šel dva tři dny pěšky, sem tam cestoval s partičkou. Jeho nej místo je rovněž Sudán, tam prý

dva týdny cestoval, tedy dělal partnera jednomu týpkovi co již pár let běhá po celé planetě a teď z Evropy běží do JAR. Každý den běží dle počasí pět šest hodin, uběhne prý až šedesát kilometrů denně, v jeho zádech pak jede kdo si v autě se vším potřebným a na pár týdnů se tím kdo si stal právě Jimmy (o tomto běžci možná více v delší verzi)

17.6. středa

Celý den skládání věcí do auta, třídění vyhazování dvanáct hodin nepřetržitého “tetríxu”. Večer si nešlo nevšimnou třech Němek, které zde byly od našeho příjezdu, jak se muchlají s nějakými černochoy, opět s jinými než včera, dle jejich povídání, bez jakékoli ostychu nám bylo jasné že sem přijeli za “sexuální turistikou” zpomněl sem si na hlášku nějaké známé co tvrdila:” když to jednou ženská vyzkouší s černochem, už to nechce s nikým jiným”

18.6. čtvrtek

Ranní pokec s Pánem z Mali, povídání si o jeho zemi, o jeho příběhu (třeba v delší verzi). Postupné douklizení. Pak se Terka trochu dohadovala s uklízečkama, protože nám ukradla nůž co jsme měli ve společné kuchyni s nádobím co si vždy nosíme a používáme své. Naštěstí uklízečka po pár větách nůž přinesla odněkud z pokoje.

Po obědě jsme opět naložení vyrazili z tohoto pěkného bekáče. Naše první kroky vedli na imigrační úřad. Tam jsme si chtěli vyřídit prodloužení víza a jeho vícestupnost. Obrovský nával, né příliš velká ochota úřednice, to vše rozhodlo o tom, že jsme to vzdali a jeli směr Swakopmund.

Jen pár kilometrů za městem se opět krajina proměnila ve zcela opuštěnou, mírně zvlněnou a vyprahlou

Jeli jsme až do večera, nikde ani živáček, ani domeček, nic. K večeru jsme dojeli na místo, které nám doporučili ke kempování Němci z bílé Toyoty. Místečko neobjevitelné z cesty, přesto na kopečku s překrásným výhledem do prázdné krajiny. Udělali jsme si večeri, usadili se do židlí a pozorovali to překrásné divadlo v kterém se v tuto hodinu promítala divadelní hra “odchod rudého slunce”. Nádherné představení.

19.6. pátek

Vstávání za řevu opic. Brzy ráno jsme vyrazili. Z krajiny postupně vylézali pohoří, skaliska monolity a v tom ranním rudém šikmém slunci vypadaly opravdu magicky.

Už se kolem cesty postupně začaly objevovat farmy, i když spíš vypadaly, že jsou opuštěné, nebo že v nich nikdo nebydlí. Dalším příjemným zpestřením cesty bylo pozorování ustrašené pštrosí rodinky.

Do našeho cíle tedy do Svakopmundu jsme dorazili kolem deváté ranní a hned bez větších rozmyslů jsme se nedomýšleji vrhli do Kristal galery. A jako velcí milovníci krystalů a nerostů jsme se kochali překrásnými kousky, spíše kusy Turmalínů, Selenitů, Azuritů, Ametisů, Malachytů či jiných polodrahokamů které se těží právě zde či v okolí. Největší událostí bylo ale naše setkání s největším krystalem na světě. S krystalem který rostl 520milionů let. Krystal který je vysoký tři a půl metru, široký tři metry. Krystal který váží 14 a půl tuny a byl nalezen v roce 1994 padesát metrů pod zemí. A je největším na světě.

Asi další hodinu jsme byli v galerii, v přítomnosti tohoto giganta a dalších jen o trochu menších krystalů, a vychutnávali si tu obrovskou energii která prostupovala z těch gigantických krystalů do širokého okolí. Byli jsme jak omráčení, omámení tou obrovskou silou.

Naše totálně dobité tělesné schránky odešly z galerie kolem oběda, naše mysl je jen klidně pozorovala a naše duše byla v extázi. Oběd byl na pláži, spíš symbolický, byli jsme "plní" a už nic víc se do nás nevešlo. Naše mysl roztékalo až obytné nákladní auto MAX z Holanska. Tak jsme ho celé ofotografovali a diskotovali o výhodách či nevýhodách cestování v takovémhle autě. Nic z toho ale

nevzalo MAXovi z jeho velkoleposti, Jahůdka proti němu byla jako jednohubka, jako Fiat 500 vedle Medřáku řady S.

Po obědku jsme se vydali po pobřeží na sever, k pověsnému Pobřeží koster. Celý úsek zvaný Pobřeží koster je pobřežní pás s velice zrádným pobřežím, na kterém ztroskotalo již několik lodí a z druhé strany z nehostinnou a suchou polopouští. Takže v tomto pobřežním pásu nemá nic a nikdo šanci přežít. Udělali jsme si na pobřeží koster malou zastávku a udělali příhodnou fotografii.

Ale až na jeden čerstvý, několik týdnů starý vrak lodi, to bylo stále monotónní, byť kouzelné, cíl dnešního dne byla Tulení kolonie. Na tu jsme dorazili hodinu před západem. Nevím co nás ohromilo víc, jestli těch 20.000 ležících a hýkajících a věčně se rvoucích tuleňů, nebo ten nesnesitelný zápach který zde byl.

Asi hodinu jsme je pozorovali, fotili, pozorovali i šakala který se sebevědomě procházel mezi nimi a hledal čerstvou zdechlinu. Něco o tuleních: Samec který váží až tři sta kilo si několik měsíců udržuje svůj harem před jinými samci, mezi tím oplodňuje své křehotinky, své maximálně sedmdesát kilo vážící samičky. Pak vyčerpaný na zbytek roku odplouvá na moře aby nabral váhu, protože za těch pár měsíců, neustálých bojů a neustálého oplodňování náruživých samiček ztratí až polovinu své váhy. Na moři jí samec nabere a opět se vrací ke svému harému. Tak to bylo trochu ze života náruživých tuleňů, proto už teď milý čtenáři sám můžeš poznat že na fotografii výše jsou pouze samice a samci jsou na moři.

Místo na spaní jsme našli dobře, přeci jen je tu všude poušť a nikde nic, nikde nikdo. Večere a plánování dalších dnů, další cesty.

20.6. sobota

Probuzení několik stovek metrů od oceánu, i tak jeho mohutné hřmění doplulo až do naší postýlky. Opět kochání se rudou ranní oblohou, u toho příhodně pojídání chleba s rudou marmeládou.

Po snídani v rudém odstínu jsme se vydali směr Spitzkoppe. Jeli jsme pomalým italským foto tempem.

V areálu je několik nádherných monolitů z nichž ten největší se tyčí do výšky 600metrů. Jedno z nejkrásnějších míst, které jsme doposud na naší dlouhé cestě navštívili. Celé místo bylo zahaleno do průzračné čistící a příjemné energie.

K večeru jsem se vydal po kochání se místem na dřevo a k večěři jsme na ohni připravovali polévku. U ohně jsme byli do pozdních nočních hodin, kochali se tou kouzelnou atmosférou a plnou oblohou hvězd. Terka teda hned po večěři usnula, ale myslím že si to taky užila.

21.6. neděle

Ještě před rozedněním jsme vyrazili na procházku. Obrovské monolyty zalité rudým světlem jakoby se budili, probouzeli a zdravili nás.

Po dopolední asi desetakilometrové tůře mezi monolyty jsme se pomalu vydali pryč z tohoto nádherného místa směrem Brandberg k největšímu monolitu na světě. I když sem do této chvíle myslel že ten největší je v Austrálii, ale tomu tak není, tento “drobeček” má svou základnu dle informací 30km x 20km a jestli jste se ještě nikdy neodhodlali kouknout se na GPS souřadnice kudy projíždíme nebo kde spíme, tak tentokrát ti milý čtenáři doporučuji se podívat na satelitní snímky tohoto místa kde jsme spali GPS: S 21.05 523 E 014. 41 254 cestou jsme se zastavili v malém městečku Uis dokoupili jsme zeleninu co tu mimochodem měli nejlevnější co jsme za poslední tři měsíce viděli, dotankovali a jeli dál k monolitu. U obrovského pohoří jsme se vydali s naším křováckým průvodcem který se jmenoval (mlask)lavy (nevím jak se píše křovácké mlasknutí. Povídal nám cestou o svém životě, živobytí a tak, ale to asi až v delší verzi.

(mlask)luvi nás měl dovést ke skalní malbě několik tisíc let staré, chráněné unescem a jedné z nejkrásnějších a nejpropracovanějších na světě. Jen taková zajímavost, že po tom co malba dostala název Bílá paní, který se pevně zakořenil a ukotvil, tak až po tom vědci přišli na to, že se nejedná o paní, ale že na malbě je šaman. Takže bílá paní je muž, šaman. Cestou k ní, tedy k němu ještě mohl náš průvodce odhalit svou odvážnost, odhodlanost a postřech když se náhle před námi z křoví vyplazila černá kobra. Jeden z místních nejnebezpečnějších predátorů. Nevíme zda se nás kobra lekla, či se lekla výkřiku našeho průvodce a nebo byla zastrašena klackem kterým (mlask)luvi obratně před sebou zamával. Prostě byl fuč a nám zbyl jen další dramatický zážitek. Za hodku a půl jsme došli k bílé paní, tedy šamanovi.

Po příjemné túře za šamanem jsme se s Jahůdkou vydali pěšinou kolem tohoto gigantického monolitu, našli jsme překrásné místo na nocleh. Udělali si oheň večeri a opět podlehli pozorování průzračné oblohy plné tisíce hvězd, v dálce ani světélko od něčeho co by stvořil člověk, nikde ani náznak hluku, či rámusu, no letět tam moucha tak asi vohluchnu.

22.6. pondělí

Ráno se mi vůůůůbec nechtělo vstávat, Terka mě přinesla snídani do postýlky a to až mě vypudilo ven.

Po snídani jsme dlouho diskutovali co dál, co a jak a kam a tak. Teď taková malá esoterická odbočka aby jsi milý čtenáři pochopil naše další počínání jako celek: Když se člověku cokoli přihodí, není to náhoda, je to to co si někde v podvědomí přeje, co si sám stvořil, utvořil, jak rovněž promlouvala naše moudra z knih a nebo k němu přichází něco z čeho by se měl poučit, něco naučit a obojí je vlastně průsečík nebo totéž. Doufám, že to je srozumitelné. A když k člověku přijde situace která mu nedělá dobře nebo ho jakoli rozčiluje, ponižuje, ubližuje mu, mrzí tak to jen mu celá ta situace říká to že zrovna ta věc co ho štve je tím jaký onen člověk je, co ho samotného někde vnitru nejvíce štve na sobě samém. Raději příklad: když partner o partnerovi tvrdí, že je sobecký a neohledupný tak pravdou je, že on sám je neohledupný a sobecký a neví jak se toho zbavit, když se toho ale zbaví, partner se ani trochu nezmění a hle vyčítky sou rovněž pryč. No snad to je dost srozumitelné. A jestliže si tohle člověk neuvědomí a svou nenávist a zlobu, svůj maskovaný strach a neupřímnost bude šířit kolem sebe, bude s tím svým ostrým mečem sekat všude kolem, tak dříve nebo později se mu tyto věci budou v daleko větší intenzitě vracet, budou na něj útočit ve formě nemocí, ve formě špatných náhod, ve formě nešťastných situací a tak, proto je lepší si tyhle negativní emoce nepěstovat a snažit se díky nim poznat sám sebe, pochopit je, přijmout je, aby pak z těla mohli s poděkováním odejít a mohli pak přicházet jen a jen mile a láskyplné chvíle. I my zažíváme taková podobná ponaučení na kterých se můžeme učit, poznávat sami sebe, postupně je odbourávat a už několikrát jsme se přesvědčili o tom jak to funguje a co bylo pravým důvodem, že se našel ukradený fotoaparát, co bylo příčinou toho, že nám vyhrožoval černoch zastřelením a střílel kolem nás, co bylo příčinou toho že jsme vyprošťovali z auta mrtvé a zraněné. Pomalu konec odbočky. No a my jsme kdysi před pár měsíci dost rozlobení na dva lidičky, co nám trochu zkomplikovali život (našeho pohledu onehdá) a kteří o nás nepíší a neříkají vůbec pěkné věci. Ale my už je za ty věci neodsuzujeme, naše silná nenávist už s poděkováním odešla a my jsme za to rádi že se to stalo, protože jsme se na tom dost naučili. Ale někde vevnitř jsme si chtěli být jistí tím že "to máme vevnitř, čisté, vyčištěné" proto jsme se chtěli s těmito lidmi setkat, cítit naše a jejich pocity, energie, bezeslova si věci vyjasnit a utvrdit se o tom všem. Víme že každý si tvoří svou budoucnost, to co se stane, proto jsme se rozhodli že si vytvoříme budoucnost, že se s těmito lidmi potkáme. Po několikahodinové meditaci a všemu možnému jsme jeli opět do Swakopmundu. Úplný konec esoterické odbočky.

Cestou jsme se zastavili v malé domorodé vesničce, kde žijí lidé v těch nejdrsnějších podmínkách, bez zdroje vody, bez úrodné půdy, v chatrčích smontovaných ze všeho možného. Ale to co z nich sálalo byla spokojenost a jistě nebyla způsobena pouze tím, že ze všech táhnul destilát vyrobený z trávy. Dětska byla jako u vytržení z nás z bělochů, z foťáku.

Chlapi měli na sobě rozervané oblečení, většina jich byla bosa a chodila po ostrých kamenech v téhle kamenité poušti, každý z nich měl obrovské ztvrdlé ruce z hledání drahých kovů, které hledají a těží bez jakékoli techniky nebo bez náradí. Terka si přála vidět jak se to všechno těží, případně si to zkusit, ale nějak jsme si s místními domorodci příliš nerozuměli. Pobyli jsme tam s nima pár hodin a rozhodli se že nakoupíme nějaké věci, nějaké oblečení a že se sem opět vrátíme, sice to bylo do nejbližšího města přes sto kilometrů, ale poprvé za těch půl roku v Africe jsme měli pocit, že bychom měli a hlavně chtěli nějak pomoci.

Po tomto poznávacím a seznamovacím odpoledni jsme jeli dál směr Spitzkoppe, který je vzdálený asi 400km. K večeru jsme našli pěkné místo a utábořili jsme se. Mezi kopci na kamenité planině jsme rozdělali oheň a opět jsme se jen tak kochali.

23.6. úterý

Dopoledne jsme dorazili do Swakopmundu. Nákupy, dozásobení a ubytování v luxusní (jiná nebyla k mání) logi. Tentokrát jsme si dopřáli pěkný pokoj. Terka vyprala, já uvařil obídek. Po obědové procházce turistickým městem, plného krámů se suvenýry. Městečko milé, příjemné, čisté, mírumilovné I když ve dveřích každého místního obchodu je mříž kterou prodavač takzvaným bzučákem otvírá když vidí že nechce do obchodu vkročit někdo nebezpečný. Po mřížové vycházce jsme k večeru za velké zimy dorazili zpět do bekáče. Večeře a dlouhý večerní pokec o Terčiným novém businessu, který se jí narodil v hlavě před několika měsíci, však to znáte, nejdříve jsou myšlenky, pak jsou slova, a když je obojí silné stane se to skoro samo. Další noční povídání bylo o nervozitě která přicházela, byla velká a silná a my jsme

nedokázali identifikovat z čeho, co přichází, co přijde, byly jsme ve střehu. I večerní využití velké postele nám nezahnalo nervozitu z hlavy, která byla předzvěstí toho co přijde zítra.

24.6. středa

Ranní užívání si velkého pokoje zařízeného jako celý dům ve stylu třicátých let. Nervozita se stupňovala a my neodolali a nahlédli do budoucna cože to má přijít. Trochu nás to uklidnilo, že setkání které jsme si tvořili a přáli přijde tak brzy, přijde dnes a my už pochopili proč jsme se vrátili jen tak podruhé do stejného města v kterém jsme byli před pár dny.

Hned z lodge jsme vyrazili do místního černošského předměstí, plného lepenkových domů, přístřešků z vlnitého plechu a tak. Cílem této návštěvy bylo nakoupit v místních secondhenderech nějaké věci pro vesničany které jsme chtěli navštívit. Jinde obchod či tržiště s použitým zbožím není. Tržiště jsme našli rychle, po tom co jsme vystoupili z Jahůdky jako by se zastavil čas, celé tržiště tak padesát krát padesát metrů, plné lidí se zastavilo, přestalo mluvit a koukalo naším směrem a sledovalo asi první bělochy co vkročili doprostřed této čtvrti kam se bílá noha neodváží. Přišli jsme k velké hromadě oblečení která tekla z velkých pytlů z nápisem jedné humanitární organizace a vybírali jsme nějaké oblečení a smlouvali spolu s ostatními o ceně. Většina lidí se seběhla kolem nás a sledovala co se bude dít. Nakoupili jsme košile, trička, mikiny, několik trik pro děti, několik bot a s plným velkým pytlém oblečení jsme se vraceli do auta. Sice to nebylo nic levného, I když cena trochu padla dolů, ale víc prodavač nešel pod jednotnou cenu kterou platili I místní. Tak jsme se ještě rozhodli že navštívíme nedaleký obchod se zeleninou a jeho sousední market s ultra levným chlebem a sušenkama, kde jsme byli včera.

Přijíždíme na parkoviště a co nevidíme. Černé auto, krátký patrol z Karlovarskou SPZ patří lidičkám ,s kterými jsme se chtěli setkat znovu. Zaparkoval jsem vedle nich. Terčina nervozita stoupla na maximum, má rovněž. Krátká meditačka v autě, nás přesvědčila o našem záměru. Vystoupili jsme a šli jsme do obchodu kde byli. S Terkou jsme cítili to co se tam najednou děje, co tam vzduchem lítá, jakoby se stahovala mračna. Naši "kolegové" hned odcházeli z obchodu. Vzali jsme pro co jsme přišli, zaplatili a šli do auta. Hodili do auta nákup a šli do sousedního krámu pro chleby a levné sušenky. Pochopitelně cestou jsme procházeli kolem "kolegů", trochu jsme čekali, že některou ze svých pravd nám budou razantně dávat najevo, ale kupodivu jsme jen viděli klopící se zrak. Ano nebyla to příjemná situace a nejprve nám asi bylo dost trapně za ně samotné, ale nakonec jsme jim v našich myslích odpustili jejich uhybavý pohled a sami o sobě se přesvědčili že opravdu necítíme nic špatného k těmto lidem, k tomu jací jsou, k tomu co o nás říkají a děkovali jsme jim v duchu za to co jsme se díky nim naučili. Naše nervozita pomalu odešla a dostavila se radost z toho co proběhlo, z toho přesvědčení o tom co cítíme, o tom jak se nám to v těch hlavičkách srovnalo.

Po tomto zážitku uspokojeně odjíždíme z města , po několika hodinách nacházíme pěkné místo na spaní a táboříme.

25.6. čtvrtek

Potulování kraji po kraji, zajímavá krajina, zajímavé vesničky, přátelští vesničané, I když se některého můžete na první pohled leknout.

Nejsou zlí. Daleko od hlavní silnice kde jsme chtěli nalézt místo na kemp a na takový odpočinkový den jsme našly oplocený lom, dle informací v GPS se jmenoval zelený drak nebo tak nějak. V tu chvíli Terka zatoužila po tom být přítomna těžbě krystalů, vyzkoušet si to atd. Její myšlenka byla opravdu silná, protože se nám to za několik dnů opravdu splnilo. Odpočinkovo pozorovací den.

26.6. pátek

Prostě nás nějak tahle krajina učarovala, její spiritualní síla, její lidé, prostě všechno. Navštívili jsme další vesnici kde je jedinou obživou hledání a těžba drahých kamenů, krystalů. Povídali jsme si s místními, poslouchali a pečlivě zapisovali jejich životní příběhy, jejich hodnoty, jejich názory abychom se o ně mohli podělit v delší verzi našeho "deníčku". Trochu jsme opět nahlédli pod pokličku hledačů drahých kamenů a krystalů.

Tyhle obrovské ruce patří asi dvoumetrovému, sedmdesátiletému starci který se živý sbíráním krystalů, již od mala, z jeho velkých upracovaných rukou můžete vyčist ty tisíce hodin kopání, hrabání aby pak mohl své objevy vyčistit, umýt, vyleštit a nakonec prodat.

Kempujeme kdesi ve vnitrozemí u nějakého velkého kopce :o) a nemůžeme se nabažit noční oblohy, klidu, pohody a toho všeho co tu nalézáme.

27.6. sobota

Ráno jsme se rozhodli že pojedeme konečně do malé vesničky kam jsme chtěli dovézt nakoupené oblečení a nějaké to jídlo. Naťukali jsme souřadnice do přístroje a pak jen jeli po šipkách, doleva, doprava ... kochali se krajinou, okolím.

V pozdním odpoledni jsme dorazili do vesnice. Už poučení jak se má našinec zachovávat v podobných situacích jsme nejprve vyhledali "náčelníka" vesnice, jemu vše před očima všech předali, I když se dav postupně "bouřil" a on, protože e místní znal a znal I jejich opravdovou životní situaci a životní úroveň tak spravedlivě vše rozdál. Pak jsme si povídali a pak zas jeli.

Když jsme pak zastavili aby jsem něco vyfotil, zastavilo vedle nás auto, vystoupil menší blondatý mladík, představil se jako Joudy a bez nějakého proslovu, vyptávání či čehokoli jiného řekl že tady nedaleko těží v kopcích nádherné velké krystaly a jestli chceme můžeme tam za ním přijet a vysvětlil nám cestu. Pak nasedl ke kolegovi do auta a odjel. Terka koukala s otevřenou pusou a šťastně se jí leskly očička že na vlastní kůži okusí to po čem tak touží. Pozvolným tempem jsme se vydali dle instrukcí na příslušné místo. Odbočili jsme z hlavní silnice a jeli asi dvacet kilometrů hluboko do kamenité pouště po cestě kterou jsme jen tak tak rozeznali že tam nějaká je. Krajina se vlnila kopcovala. Plíživím tempem po hodině se před námi na menším kopci objevil malý kemp v podobě dvou rodinných stanů, jednoho altánku, zdi z naskládaných kamenů, starého vojenského amerického auta, ohniště agregátu, cisterny z vodou, asi padesát let starého Landrouvera a spousta dalšího.

Členové party se skládali z jednoho geologa Zora, Patrika postarší padesátník s pupíkem, to byla taková mobilní spojka, Lorry vlasatý vousatý Zztopák s kovbojským kloboukem, který byl otcem třiatřicetiletého Joudyho který nás sem pozval poslední v partě byl Pítr, rudooký nadšenec. Pomáhat partě chodilo I několik černochoů kteří se na noc vždy někam ztratili do kopců. Seznámili se, navečeřeli se a poslouchali různé neuvěřitelné historky, různé příběhy (o pokousání škorpiionem, o lví návštěvě, o tom

kde všude těžili, jak těží, co vše našli kam všude krystaly do světa prodávají a tak. Lory nahrál I CD, je skvělý kytarista tak se pouští do hraní a zpívání. Jsme někde uprostřed nějaké pouště, nikde nikdo, slunce zapadá.

Velké ovace mezi písňema, pak všichni poslouchají to léčivé ticho, nikde nic ani nevznese ani nezašumí, snad I oheň se ztišil aby to všechno vychutnával spolu s námi. Vyprávění příběhů, hraní a povídání trvalo až do pozdních ranních hodin a my prožívali jednu z nejzajímavějších nocí z dost zajímavými lidmy.

28.6. neděle

Ráno jsme se společně s Joudym, Patrikem a Pítrek vydali na místo kde těží krystaly. Na místo jsme jeli dalších dvacet kilometrů kamenitou pouští, mezi kopcy. Pak jsme zaparkovali u malého provizorního kempu a vydali se z 200 metrů nad mořem na kopec který má 1000 metrů abychom tam těsně pod vrcholem pokračovali v těžbě kterou tam před několika týdny začali.

I když se to nezdá kopec to byl krutý, něco jako stolová hora, výstup byl ale těžší, štěrková klouzající cesta, velké kameny žádná zábradlíčka a však malý rozdíl tu byl. Celou cestu Terka byla jak měsíček a se zářivýma očičkama šla s chlapama ve předu a ani si nevšímal, že já jim nestačím.

Po kratičkém odpočinku se nahodil generátor zapla se zbíječka, chopili jsme se kladiv, palic a začlo se kutat. Po krátké instruktáži jsme oba s Terkou věděli co a jak. Jakmile se objevila ve skále malá

škvírka, takzvaná kapsa, vždy se v ní něco skrývalo, z pravidla čím větší kapsa, tím větší krystal uvnitř. Trochu překvapeně jsme sledovali jak se před našimi zraky mění hnojivo na květiny, ve správném poměru smíchané s kořením, s jemnou hlínou, benzínem v dobrou a účinnou trhavinu díky které se dostáváme hloubš do skály. Pak někdy stačí pár úderů zbíječkou, šikovnou ruku a obrovský krystal je na světě o objevení velké kapsy a přesvědčení se o tom že skrývá velký krystal se bere do rukou kladívko a pomalu se kutá aby se krystal neporušil, protože stačí jen malý ťukanec a z krystalu prodejného za 40.000kč se stane krystal který pro cílové zákazníky nemá prý žádnou hodnotu.

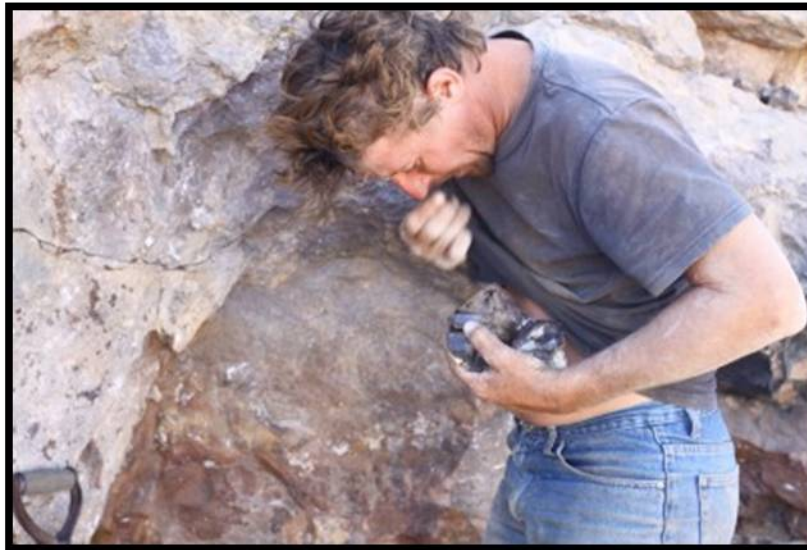
Joudy právě vyndává krásný velký krystal. Po obědě jsme pokračovali dál, hodiny bouchání kladivem do skály, každý na jiném místě. Zbíječka pracovala na plné obrátky, jednou za půl hodiny jsme vyběhli do bezpečí a ozvala se krajinou exploze. V pozdním odpoledni opět Joudy objevil obrovskou kapsu a v ní překrásné krystaly, ale bylo obtížné se k nim dostat. Probíhala velká porada jak s nimi ven.

Pak centimeter po centimetru se usekávali další a další kusy skály, krystaly se obmotali vším oblečením které bylo k mání aby nedošlo k poškození. Jen tak se nepoškodí a vykutá se tak velký otvor aby se daly vyjmout.

Pak Joudy se vzrušením vyndává z kapsy veliký krystal, který ve skále rostl 50 miliónů let, nikdy neviděl slunce, světlo a teď tenhle krystal drží v ruce Joudy, první člověk. Probíhá takový obřad, mírně zašpiněný krystal Joudy olizuje a čistí svým tričkem aby zjistil jak je čistý, jakou má barvu, jak je jedinečný.

Ve všech bublá jakési vzrušení z nálezů. Každý se "vítá" s krystalem a dělá s ním ten svůj rituálek.

Za celý den se toho nakonec našlo docela dost. Všichni byli z úspěšného dne vcelku nadšení

Všechny zajímali akorád veliké krystaly, nikdo se nezajímal o ty malé, o ty se zajímala jen Terka.

Po opravdu udřeném dnu, tedy alespoň pro mě, kdy se mě objevily asi čtyři mozoly na ruce a přes to vzrušení z těžby jsem ani nepostřehl že se postupně roztrhaly a začala z nich téct krev. Jak řekl Pítr: těžba krystalů je mnohem víc vzrušující než kasíno, či cokoli podobného, nikdy nevíš co najdeš, zda to bude krystal který se prodá za 50.000kč nebo jen za 5.000kč nebo se nenajde nic (ale to se prý tak často nestává).

Sešli jsme s úlovky pod kopec do malého tábora, udělali oheň, povídali si, vařili, poslouchali opět příběhy, hystorky, vtípky. Tak alespoň jeden krátkej ftípek z Afriky o lvovi, který jsem slýchal na základní škole: Štráduje si to lev Afrikou a potká zajíce, ten se celý roztřepe a pak lev povídá:

“zajíci kdo je kraal zvířat, pán džungle?”

“no přeci ty lve” odpověděl roztřesený zajíc.

Pak jde lev dál a potká zebra, ta se hned začne klepat a čeká co lev udělá, ten se na ní podívá a povídá:

“zebro, kdo je králem všech zvířat, králem přírody?”

“no přece ty lve, kdo jiný, ty” odpovídá vyplašená zebra.

Lev jde dál a potká slona, který tam porcuje nějaký strom a v tom se lev zeptá:

“slone, kdo je králem zvířat, kdo je pán džungle a vládce přírody?”

Slon se na něj podívá jedním okem, žvejká, pak druhým okem a pak hodí chobotem a odpinkne lva někam do dálky. Ten se kulhající, skoro plazící opět připlazí ke slonovi a rozzuřeně povídá:

“se nemusíš hned rozčilovat když neznáš správnou odpověď!”

29.6. pondělí

Ráno jsme se probudili a dost unavení a vyčerpaní z předešlého dne opět stoupali na vrchol hory abych si I tento den prožili s naší těžařskou partičkou jeden vzrušující den plný úlovků a pochopitelně jim I pomohli jak to jen bude možné.

Dnešní den opět bylo několik krásných a velkých úlovků, I Terka měla několik úlovků, asi pro nás nejcennější je opravdu veliký krystal který bohužel při vyndávání byl troche naťuknutý a tak nám ho Joudy bez váhání dal a Terka se pak jako druhý člověk který kdy se tohotu krystalu dotkl s tímhle kouskem vítala a laskala.

Dnešní den byl trochu línější, nejen my jsme byli unavení. Po obědě se vše zbalilo a šlo se do tábora, tam se vše sbalilo a jeli jsme do základního tábora v kterém zůstal Lorry s geologem a několika černochoy a těžili prehnite. Večer byl stejně pohodový a příjemný jako ty předešlé, ale tentokrát jsme nevydrželi tak dlouho a šli do postýlek.

30.6. úterý

Ráno náš těžařský zážitek pokračoval těžbou prehnitu, který se těžil za pomoci velkého stroje a tudíž bez velkého fyzického vypětí.

(ve stroji Patrik, vedle stroje Lorry)

Pak při popojíždění kolem se Joudymu přetrhla tyč řízení u jeho padesátiletého miláčka, pohotově s Pítrem z kufru vytáhly nářadí a během dvaceti minut odjízděli dál.

Akorád jsme se s Terkou bavili o tom že k večeru už partičku opustíme, když k nám opět přišel Joudy a říkal že dnes večer budou odjíždět do města a že jestli chceme ukáže nám jaké přívěšky vyrábí na krk s krystalem a diopťazem, že nám ukáže i jejich malou prodejnu a klidně i pěkné místo na kempování.

Takže jsme udělali společnou fotku rozloučili se s Pítem a jeli do města

(Pítr, stydlivá Terka a Joudý který prý přijede do Evropy tak uvidíme)

Joudy dorazil do města, do obchodu a ukázal nám všechny své výrobky a přívěšky, (některé jsme koupily) Pak jsme se jeli rozloučit s Joudovým tatínkem s Lorym, cestou si v obchodě koupili jeho CD, doma nám ještě Joudy ukazoval fotky gigakrystalů co našli, fotky dalších míst kde těží různé drahé kameny a krystaly. Následovalo smutné loučení s Lorrym, stejně jako my tak i tenhle dobrý člověk, tenhle snílek co si chce uprostřed pouště na kopci vybudovat meditační centrum, měl v oku rumělec. Pak nám jel Joudy s Patrikem ukázat zastrčené a příjemné místo na kempování, sice nám Patrik nabízel že můžeme přespat u něj a lákal nás na teplou sprchu, ale nějak jsme chtěli být sami. Opět loučení a Joudy narozený ve stejném období jako já a jako Terka opět nevydržel přívál našich upřímných slov o jeho dobrém srdci a o jeho lásce která z něj na hony srší a rozbrečel se. Snad se uvidíme.

Smutně jsme večeřeli na tomhle zastrčeném místě a povídali si o těchhle krátkých ale silných přátelstvích o tom jak jsou silná, jedinečná a čistá, protože nikdo nemá nejmenší zájem něco předstírat,

někomu lhát či se nějak přetvařovat. No třeba se ještě potkáme. Večer jsme si melancholicky chtěli pustit CD ale můj PC to nějak nepřechnoustal, naštěstí v obchodě to paní prodavačka vyzkoušela, tak si budu moci pustit písničkáře Lorryho až v teple domova.

1.7. středa

Celý den oheň, relax, odpočívání, slunění se, pak přidělování opět padajících předních dálkových světel kterým moc nevyhovuje drsná namibijská cesta.

2.7. čtvrtek

Opět odpočinkový den stále na stejném místě, tentokrát jsem raději ve stínu. Poklizení auta. Večerní telefonát rodičů, vždy si ho raději nahráváme aby každé jeho puštění nám udělalo znovu a znovu radost. Z půlhodinového hovoru ty nejdůležitější informace 1) Jakson umřel – velký smutek 2) v čechách záplavy-opět 3) babča byla na úspěšné servisní prohlídce svého srdíčka – hurá (myslel jsem že na ní půjde později) a nej hláška mámy: heleďte jedte na letiště, nechte tam ten vrak (myšleno Jahůdku) sedněte na letadlo a leťte domů, už vás to tam určitě nebaví a stýská se vám.

Večerní plánování další cesty, na kterou se vydáme hned po rozednění.

3.7. pátek

Ještě před rozedněním jsme posnídali a vyrazili jsme směr Etosa, nejkrásnější a největší park v Namibii. Krajina postupně přecházela z vyprahlé a kamenité, přes suchou zlatou travu, po sem tam křovíčko, až po zeleno se spoustou stromů.

Outjo byla naše poslední zastávka před Etošou, dotankovali jsme, dokoupili zásoby, udělali si radost v jedné místní německé pekárně a pokračovali stále zelenější krajinou. Protože kempování v parku stojí dle průvodce 1000-10000kč kempujeme na drsňáka asi dvacet kilometrů před parkem. Připravujem aparát a vše k návštěvě jednoho z největších a nejkrásnějších parků v Africe, ale to jsme ani netušili co v parku zítra zažijem. Oheň večere a dohajan.